Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 30. Pris 15 Øre

Øreskrifter for Folket.

Et Æventyr i et Album. — Støvet og Lyset. — Eddystone. — Pigen og Andemo'er. — Skomagerdrengen. — Et Æventyr under Vandet. — Fiskeren. — Agurken og Pæren. Af P. Hansen Sønderkøge.

Med 7 Billeder.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1882.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, indeholdende Fortællinger, Digte og oplysende Skildringer af Natur og Folkeliv.

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Ø.

— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel. M. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.

— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse.** — **Et Væddeløb.** — **Nisserne i Bjergby Bakke** af Em. Henningsen. M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv. M. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.

— 5. **En Gudsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom.** Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.

— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter.** — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.

— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed, fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.

— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.

— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret.** Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 13. **Geoachino.** Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut.** Med 16 Billeder. 10 Øre.

Et Æventyr i et Album

Det første Billede i det Album, som fuldt af Fotografier laa paa Kommoden, forestillede en lille Dreng og en lille Pige, han siddende paa en Gyngehest, og hun paa sin Skammel med en Dukke paa Skjødet. De to Børn, som dette Billede en Gang havde lignet, var for længe siden blevne voxne Mennesker; men her i Albummet var de endnu smaa, her havde de beholdt deres barnlige Ansigter, deres glade Smil, og her havde de altid været sammen. — Lige over for dem i Albummet var et Billede, der forestillede et yndigt lille Landsted tittende frem mellem skyggefulde Træer med sine hvide Mure og sit røde Tag; fjærnt i Baggrunden hævede de brune Lyngbakker sig, og imellem dem saa man Landsbyens Kirketaarn rage op. Her havde de to Børn hjemme, for de var Søskende.

Nu tror I maaske, at Fotografibilleder altid sidder stille paa Papiret, at deres Ansigter altid har de samme Udtryk, og Klæderne de samme Folder, fordi det ser saaledes ud, naar vi ser paa dem, nej, tro bare ikke det! Der er et Liv og et Røre i et saadant Album som i et stort Hus, der

er beboet fra Kjælder til Kvist. De besøger, og bagtaler, hinanden, akkurat som vi Mennesker gjør, — hvorledes det gaar til — ja, lad dem om det! De to smaa Søskende kjendte dog ingen af Albummets andre Beboere; de levede ganske for sig selv. Fra det Sted, hvor de sad, havde de Udsigt til deres Hjem, det lille, hvide Hus mellem Træerne, og naar det var Aften, og alt var stille, sprang han ned af sin Gyngehest, og hun rejste sig fra sin Skammel, og Haand i Haand vandrede de nu over i det andet Billede, i de skyggefulde Gange, som de kjendte saa godt.

En Aften fulgtes de, som de plejede, med hinanden her inde i Haven, en Aften siger jeg, ja, skjønt det var Aften udenfor, saa var det dog den lyse, klare Dag her, hvor de gik; thi Solen stod højt paa Himlen, Fuglene sang i Løvet, og Blomsterne stod lysvaagne i Græsset og nikkede til hinanden og til de to Børn med.

„Se her, Hans!“ sagde den lille Pige, som var den ældste af de to Søskende, „her under dette Træ er Græsset saa dejligt blødt, og her skinner Solen ikke saa stærkt, lad os sætte os her!“

Da de havde sat sig ved Siden af hinanden, raabte Drengen: „O Anna! se den lille Fugl højt oppe i Granen, og hør, hvor smukt den synger!“

„Aa ja!“ sagde Anna, „nu kan jeg se den, skal vi kalde paa den og se, om den vil komme?“

Hans dannede strax af begge sine Hænder en Raaber, den holdt han for Munden og raabte, saa højt han kunde: „Lille Fugl! kom her ned til os!“

„Kom her ned til os!“ lød det ganske tydeligt tilbage inde fra Haven.

„Hvem var det, som raabte?“ spurgte Anna.

„Jeg ved det ikke!“ svarede Hans.

De fik heller ikke Tid til at tænke videre derpaa, thi Fuglen fløj virkelig ned fra Granen og satte sig paa en Kvist ganske tæt ved dem. Den saa paa dem med sine smaa kloge Øjne og begyndte først ganske sagte at synge, derpaa højere og højere, og til sidst syntes de, det var de dejligste Sange og Melodier, der tonede ud fra Fuglens lille Strube og Næb. Jo længere den sang, des tydeligere forstod de Ordene, og medens de to smaa Søskende sad tavse i Græsset, forekom det dem, at Fuglen begyndte at nikke og tale til dem, som var de gamle Bekjendte.

„I ved vel ikke, hvem det var, der raabte nede i Haven?“ sagde Fuglen; „men I vil gjærne vide det, tror jeg nok, naa, saa skal jeg fortælle jer det. Den, der raabte, er en gammel, gammel Mand, der er meget ældre end Jerusalems Skomager; dog var han en Gang en lille Dreng og sine Forældres Kjæledægge og Øjesten. Men der var en ond Natur i ham, og den ytrede sig meget tidlig. Da han selv havde lært at tale redt, begyndte han allerede at vrænge ad alle andre, og hans Forældre syntes, det var saa morsomt, og at han var saadan en rask Dreng; de klappede ham paa Kinden og gav ham Kys og Kjærtegn. Men snart begyndte han ogsaa at vrænge ad dem, og sagde hans Moder saa til ham: „Det maa du ikke, min lille, søde Dreng!“ da fordrejede han hendes Ord og talte efter hende, ja, rakte endogsaa Tungen langt ud af Munden og lo hende lige op i Ansigtet. Uh, hvor det var en uartig Dreng!

— Da forvildede han sig en Gang i Skoven. Han vandrede omkring lige til den sildige Aften, men kunde ikke finde hjem igjen, og saa maatte han blive der ude. Nu er han bleven en gammel Mand, men siden den Tid har aldrig noget Menneskeøje set ham. Fra Sted til Sted maa han vandre i Bjærgene og i Skovene, og alt, hvad han hører Menneskene raabe paa disse Steder, maa han gjentage Ord for Ord. Han har aldrig et Øjebliks Ro; thi selv om han er Tusende Mile borte, og du nu raabte blot et Ord her i Haven, maatte han dog i samme Øjeblik være her og svare dig. Det er hans Straf, fordi han vrængede ad sine Forældre. — Menneskene kalder ham Ekko eller Gjenlyd og forklarer hans Tilværelse paa en hel anden Maade, men jeg ved det bedre; jeg har selv set ham, naar han lusker omkring i Skoven."

„Naa saaledes!" sagde Drengen, da Fuglen tav, „det har jeg aldrig vidst før!"

„Hvor du dog maa være klog," sagde Anna, „da du har rejst saa meget. Sig mig, hvor har du nu din Rede?"

„Ja, sig os det, kjære, lille Ven!" raabte Drengen. Fuglen lukkede det ene Øje og saa med det andet saa skjælmsk og hemmelighedsfuld paa Drengen, i det den svarede: „Og hvis jeg nu sagde dig det, vilde du saa ikke tage mine Æg?"

„Nej!" sagde Hans, „hvor kan du tro det, det vilde jo være Synd!"

„Gid alle vilde tænke saaledes!" sagde Fuglen, „du er en god Dreng, til dig og din Søster tør jeg nok betro det. Kan I se det højeste af de Grantræer der henne? under dets Grene har jeg

min Rede. Skal jeg fortælle jer en Historie om Grantræerne?"

„Aa ja!" raabte de begge paa en Gang, „er det den om Granen, der blev pyntet og blev et Juletræ?"

„Nej!" sagde Fuglen, „den er digtet; men den, jeg skal fortælle jer, har jeg selv oplevet. — Det var en Gang et Efteraar, Stormen havde allerede pillet hvert Blad af Træerne, og nu ruskede den i de nøgne Toppe, da samlede vi os som sædvanlig for at drage bort til de varme Lande. „O bliv, bliv!" sagde den gamle Havemand, som hver Dag gik og smaasnakkede med os, „her er saa dødt og stille, naar I rejser bort!" — „Men her er saa koldt," sagde vi, „og ikke et Sted er der Ly; Stormen har taget hvert Blad!" Saa rejste vi da bort; men da Foraaret atter drog mod Nord, løftede vi ogsaa Vingerne, fløj med og kom her tilbage. Da saa vi første Gang disse Grantræer, de havde aldrig været her før; der var saa lunt og godt under de tætte Grene, der byggede vi da vore Reder. Da nu Stormen igjen om Efteraaret begyndte at plukke Skoven, kom den ogsaa til Grantræerne og tog fat i dem. „Av!" hylede den og slap igjen, for den havde stukket sig paa Naalene, og fnysende af Raseri for den videre; men fra den Tid gik den langt uden om Grantræerne og turde ikke røre ved dem, den havde faaet nok af det en Gang; derfor beholder Granerne deres Blade Vinteren over. Den gamle Havemand gned sig fornøjet i Hænderne; thi nu havde han skaffet os Ly om Vinteren, og

hver Morgen kom han med Frø til os, fordi vi sang lidt for ham, den gode gamle Sjæl!"

„Det er ogsaa dejligt, at I saaledes kan synge," sagde Anna; „alle Guds Skabninger maa glædes ved at høre paa jer."

„Da kan dog Fiskene ikke glæde sig," sagde Fuglen, „fordi de nede i Vandet ikke kan høre os. Derfor svømmede de i Begyndelsen saa alvorlige og tvære omkring der nede, for selv havde de jo ingen Stemme i Livet, de dumme Stakler, og der var saa kjedeligt der nede i Vandet. Da gav den kjære Gud Frøerne Sangstemme, for at de skulde synge for Fiskene, og nu ligger de i Kjær og Aaer og kvækker og gjør Koncert, det bedste de kan, og Fiskene slaar af Glæde med Hale og Finner, naar de om Aftenen lytter dertil. Ja, hele store Stimer af Sild kommer endogsaa helt ind til Kysten for at høre paa Frøernes Sang, og naar de rigtig er fornøjede, vender de alle paa en Gang den ene Side op ad, det er nu deres Maade at ytre deres Bifald paa. Gjenskinnet af de mange blanke Skæl lyser da helt op paa Himlen, saa det ser ud, som det lynede; det kalder man Sildeglimt. Naar Frøerne ser det, synger de endnu højere, og de bliver ikke saa let tørre i Halsen, da de ligger og pjasker i Vand op over sig."

Dette og meget mere fortalte Fuglen, og saa sang den igjen de dejligste Sange; den sang for Børnene, til Solen var ved at gaa ned, og deres Øjenlaage sagtelig lukkede sig til, da fløj den endnu nærmere hen til dem; den satte sig paa den lille Piges Arm, men hverken hun eller hendes

Broder hørte mere, hvad den sang; Søvnen var umærkelig dalet ned over dem i den stille Aften.

Nu kom en hel Kaninfamilie frem af Buskene, hvor de havde siddet og hørt til, da Fuglen fortalte, for de har lange Øren og holder meget af at høre Historier; de snusede til de sovende Børn og var slet ikke bange, for de vidste, at Hans og Anna gjorde dem ingen Fortræd, og alle Dyr holder saa meget af gode Børn.

Pludselig følte de to Søskende et Kys blive trykket paa deres Læber, og da de slog Øjnene op, saa de deres kjære Moders Ansigt, hendes kjærlige, milde Øjne bøje sig over dem og smile ned til dem.

Da blev Scenen i det samme forvandlet: Fuglen og Kaninerne forsvandt, og Hans og Anna sad igjen paa Fotografibilledet, som de plejede, og saa ud, som havde de slet ingensteds været. En gammel Dame stod med Albummet i Haanden og saa paa dem med Taarer i Øjnene; det var deres Moder.

„Hvor forunderligt jeg dog kan drømme,“ sukkede hun; „jeg syntes, jeg stod ved Vinduet her og saa de to kjære Børn ligge under et Træ nede i Haven, og saa er det i mit Album, jeg ser dem! Det er de gamle Minder, som bliver lyslevende hver Gang, jeg ser deres uskyldige, milde Ansigter her paa Billedet.“

Ja, og det var hendes Børns kjærlige Tanker om deres Barndomshjem, som levendegjorde de to Fotografier, og da færdedes disse i Haven og i Huset og levede de gamle Minder om igjen.

Støvet og Lyset.

Naar Solens funklende Sne
igjennem min Rude ser,
hvert Støvgran her i min Stue
saa blankt og straalende er.

Utallige Punkter klare
da svæver i Solens Glans;
det er, som en Stjærneskare
sig hvirvlede om i Dans.

Lig Støvet er Menneskevrimlen,
der færdes i Jordens Vraa:
i Naadens Straaler fra Himlen
vi bliver til Stjærner smaa.

Vi fattige er og ringe,
men laaner af Lyset Skjær,
som Stjærner vi os da svinge
mod Himlens vinkende Hær!

Eddystone.

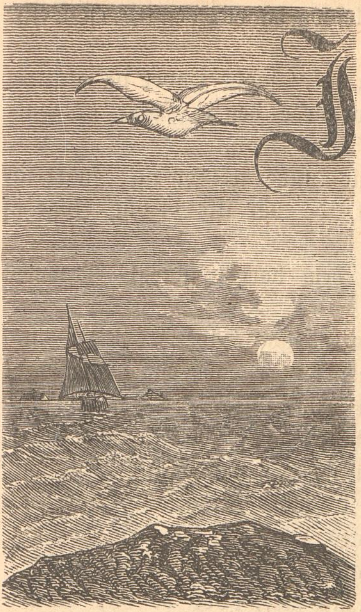

I lang Tid efter at Menneskene havde fundet paa at sejle med Skibe mellem Landene, laa det store, dybe Hav og grundede paa, hvad det Kryb vel kunde være, som for frem og tilbage hen over det; og da det havde grundet derpaa endnu et Par Hundrede Aar, sendte det en Storm op for at se efter. Og Stormen for frem, og den vendte tilbage og meldte: „Det er Menneskene, som farer der oppe!"

„Menneskene!" gjentog Havet og fnyste; „er det ikke nok, at jeg har Hvalfiske i mit Indre, vil nu Menneskene ogsaa pine og plage mig — det taaler jeg ikke!"

Dog ventede det, til Stormen var voxet til en Orkan, kraftig og stærk, da sagde Havet: „Nu er det Tid at fare frem, blæs nu i Luren og løb Storm!" Og Orkanen blæste i Luren og stormede frem, og Havet bugtede sin Ryg, slog sine vældige Bølgearme om Skibene og krystede dem til sit Bryst, saa de knustes; men da det havde raset i tre Dage,

lagde det sig til Hvile, og da var der ikke en Sejler at se paa Havet.

„Nu dyr de sig vel,“ sagde Havet og glattede sin blaa Kappe og ordnede den i smaa bølgende Folder.

Men Menneskene kunde ikke dy sig; snart for de igjen over Havet, de var ikke blevne kloge af Skade.

„Skal jeg feje dem bort?“ spurgte Stormen og pustede sig op.

„Nej, lad være!“ sagde Havet. „Rigtig nok er det til at blive oprørt over, men paa den Maade gaar det ikke; vi maa bruge List!“

Og saa laa Havet igjen og grundede, og ingen Mennesker tænkte, det havde ondt i Sinde; men det grundede i Dybet et Fjæld, som det satte paa Menneskenes Alfarvej, og lod det med fire Klippespidser rage op over Havfladen.

„Lad dem nu kun fare, hvor de vil,“ tænkte Havet; „men her kræver jeg Told!“

Og Menneskene maatte sande, det var høj Told, Havet krævede: naar Taagen laa tung og tæt, og Bølgerne brødes mod Klipperne, stødte Hundrede og atter Hundrede Skibe mod de skjulte Skjær og blev hvirvlede ned i Dybet og knuste mod Fjældet. Det Sted blev de søfarendes Skræk, og nogle kaldte det i deres Maal „Eddystone“, som betyder i vort Sprog „Hvirvelstenen“.

Da blev der endelig født en Mand, som havde Mod til at trodse Havet; han arbejdede i tre Aar paa en Tømmerbygning, som han rejste paa Klipperne, og han tændte Blus der oppe for at advare Skibene. Han var stolt af sit Taarn og ønskede

i det at opleve den haardeste Storm, som nogen Sinde havde blæst.

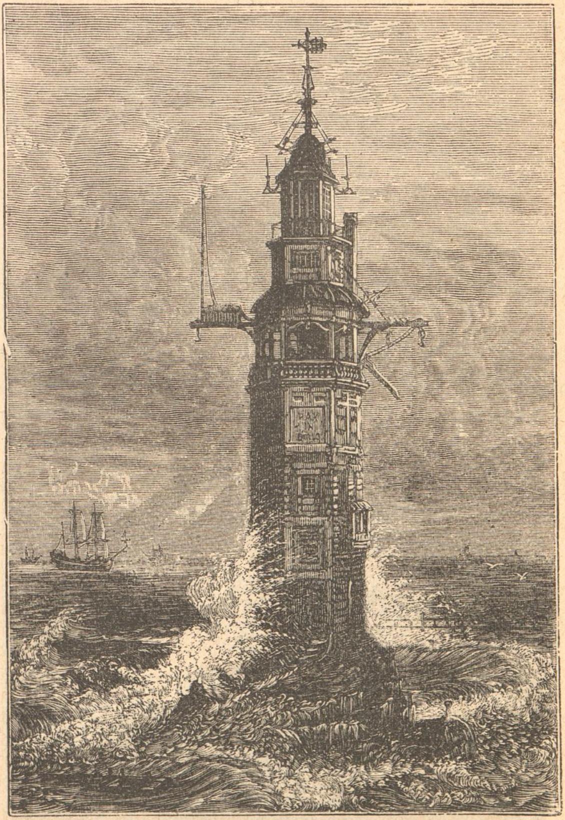

„Lad gaa!" sagde Stormen og blæste en Novembernat baade Fyrtaarn og Bygmester ned i Bølgerne.

Dog, der blev rejst en ny Bygning paa Klipperne. Orkanen stormede imod den, og Havet væltede sig over den med hele sin Styrke, dog

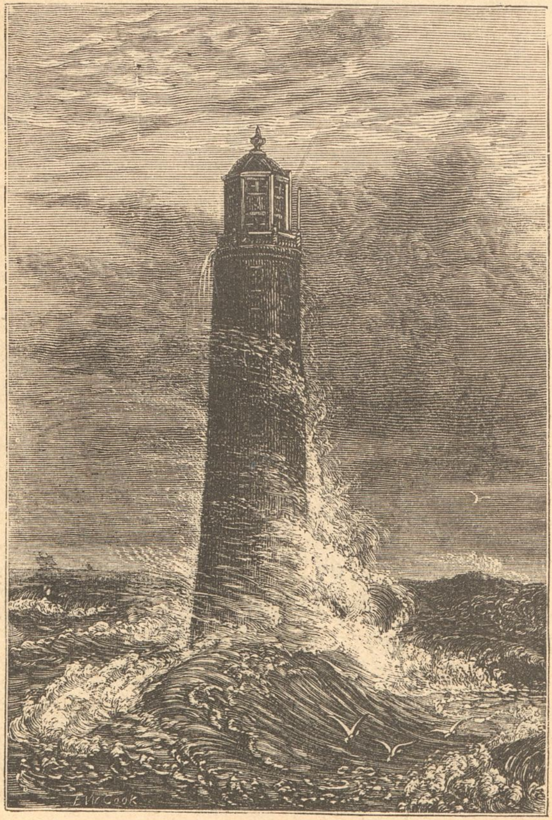

kunde de ikke rokke den; men da den havde trodset deres Vælde i halvtredsindstyve Aar, sagde Havet: „Den Nød er for haard at knække, men pust til

Fyret, Storm, og lad det blusse!" Da pustede Stormen til Fyret, Ilden greb fat i Taget, hvis smeltede Bly dryppede ned paa Menneskene; de maatte flygte ned paa den bratte Klippeskrænt; men Havet rørte dem ikke, det laa roligt og saa til for ikke at slukke Ilden. Da kom der Baade fra Land til deres Frelse; men Fyrtaarnet var ødelagt.

„Nu har de vel lært at kjende mig!" sagde Havet, „lad dem nu begynde igjen!"

Ja, det gjorde de! Der var endnu en Mand, som ikke havde opgivet Haabet om at sejre over Havet; han byggede af mægtige Stene et Taarn paa Klippen, kraftigt og ildfast som Klippen selv, og da Taarnet var færdigt det tredje Aar, huggede han over Fyret de Ord: »Laus Deo«, som betyder „Gud Æren".

„Her mægter vi intet mere!" sagde Havet, i det Bølgerne sank magtesløse ned i dets Skjød; „dette sidste er for stærkt, det maa vi lade staa!"

Og det staar endnu, ombruset og suset af Bølger og Storme, det knejser saa kjækt som for Hundrede Aar siden med sin Indskrift: „Gud Æren". Ja, Gud alene Æren for de Hundreder af Sømænd, det har frelst fra Døden i Bølgerne; men taknemmelig maa vi mindes Bygmesteren, en af Menneskeslægtens Velgjørere, det var Englænderen Smeaton.

Pigen og Andemo'er.

Pigen: Hør, Andemo'er, det kan jeg ikke forstaa,
du passer jo slet ikke paa dine smaa!
De løber omkring her i Vandet og søle,
og saadanne Fyre kan let sig forkøle,
ja, en kunde drukne i samme Nu,
og hvem var saa Skyld i det andre end du!

Anden: Nej, saa maatte Lærken da først blive svimmel
og styrte her ned fra den hvælvede Himmel;
og saa maatte Fisken først Vandskræk faa,
før det skulde hænde en af mine smaa!
— Men hvorfor gaar du her og sopper, min kjære,
du er ingen And — nej, en Gaas maa du være!

Skomagerdrengen.

I Læd'ret med sin Syl han stak
med Hænder smaa og snare,
og Rispen ud og ind han trak,
som var det Løjer bare.
Han sætter nye Flikker paa
med Stikker smaa,
da ved han, han er sikker paa,
der vanker Drikkepenge.

For nylig har han endt sin Gang
hos Præsten og i Skolen,
nu maa han hænge Dagen lang
i Kjælderen paa Stolen,

dog alle Barndomsminderne
end binder de
hans Hu til Hjemmets Hygge,
med Taarer da fra Kinderne
han væder sine Pløkke.

Men siger Mester: „Hør, min Gut,
i Byen spring med dette!"
Da er han klar i et Minut,
og Benene er lette;
ad Fliserne han føjter fort
og fløjter bort
alt, hvad der trykker Aanden,
for ham ej mer en Døjt er sort,
kun Støvlerne i Haanden.

Hans Læreaar saa hastigt gaa,
og regnes han blandt Svende,
ham huer ej den By, som saa
ham om med Skjødskind rende.
En Knortekjæp da skraber han,
saa laver han
et Støvlepar med Sinker,
med dem afsted nu traver han,
den aabne Verden vinker.

Et Æventyr under Vandet.

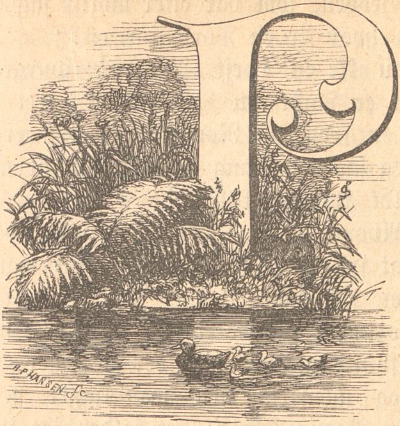

Planter, Rør og Siv voxer som en tæt Urskov og kanter Bredderne af den dybe Aa. Heri levede en lille Aborre, og ganske ung var den endnu. Den havde haft Brødre og Søstre i Hundredvis, men de fleste havde Gjedderne taget, og selv undgik den kun de graadige Rovfisk ved at smutte ind mellem Rørene eller skjule sig i Dyndet. Men naar der ingen Fare var, hvor boltrede den sig saa ikke i Vandet! Ja, den sprang tit helt ovenfor, det var det samme for den, som for os Mennesker at dukke ned i Vandet, og det er saa forfriskende. Men Aaen var dog saa lille, Aborren længtes efter en større Tumleplads. En Dag traf den Aalen dybt nede i Dyndet; den havde en ganske anden Dannelse end den lille Aborre; den var glat og smidig og kunde sno sig, saa det var en Fornøjelse at se paa.

„Du gaber som en Torsk, Aborre!“ sagde Aalen; „hvad er der i Vejen?“

„Det var Gjedden, som var efter mig!" sagde Aborren. „Men hvad er en Torsk for en?"

„Kjender du ikke en Torsk, Aborre!" spurgte Aalen, „nej, det er sandt, du har aldrig været i Havet. Det er en frygtelig Rovfisk, meget værre end Gjedden; jeg saa en Gang to æde hinanden, saa de kun beholdt Halerne tilbage!"

Den lille Aborre gyste; men den kunde dog ikke lade være at spørge: „Hvilken Vej skal man tage for at komme til Havet?"

„Følg Strømmen," sagde Aalen, „det er den lige Vej! Jeg fulgte gjærne med der ud, der er man mere fri og ugenert, men jeg ligger her oppe for de kjære Børns Skyld; det kalder jeg at ligge paa Landet. Naa, saa du vil ud i Havet," blev Aalen ved, „saa hils Flynderen fra mig!"

„Men hvorledes skal jeg kjende den?" spurgte Aborren.

„Den er skeløjet og flad som et Aakandeblad," sagde Aalen, „men inderlig godmodig for Resten. Vi er Perlevenner! Naa, god Lykke! Tag dig i Agt for Krogene og Garnene!" og dermed snoede den sig bort.

Aborren lod sig drive afsted med Strømmen ud mod Havet, det store aabne Hav, som Himlen hvælvede sig over og spejlede sig i; der, følte den, vilde den være fri; her i den snævre Aa var den som en Fange.

„Du bliver søsyg!" sagde en Karusse, som mødte den undervejs, „du kan ikke taale Saltvandet. Der ude finder du ikke saa dejligt Mudder til at skjule dig i som her, og hvordan skal det saa gaa dig? Du bliver ædt med Finner og Skæl!"

Vi Mennesker vilde have sagt med Hud og Haar, men der er Forskjel paa Mennesker og Karusser. — Aborren lod sig drive videre, og efterhaanden fik Vandet stærkere og stærkere Fart; den hørte et forfærdeligt Bulder foran sig; men fremad maatte den, den kunde ikke mere standse. Dog var den ganske koldblodig — det er Fiskene altid — lod staa til, og før den selv vidste det, brummede, skummede og brusede det omkring den: den styrtede med Vandet ned paa Vandmøllens tunge Hjul. Omkring, omkring! gik Hjulet, og saa var Aborren igjen i smult Vande. Da saa den en Regnorm hænge lige foran sig; det var et Øjebliks Sag at sluge den i Farten, og det gjorde den. Men hvad var det for en Orm? Den stak en skarp, spids Braad ind i Fiskens Mund og hivede den med forfærdelig Hurtighed højt op paa Land. Ak, nu saa den, den var fanget af nogle Børn. Krogen havde været i Ormen. Den stakkels Fisk sprang og kastede sig i Græsset, medens Børnene lo og klappede i Hænderne.

„Den er saa lille!" sagde Drengen, der havde fanget den; „lad os kaste den ud igjen!"

„Nej, nej!" raabte hans Søster, „vi kan sætte den i Regnvandstønden!"

Aborren blev da sat i Regnvandstønden, der stod i Gaarden under Tagrenden. Den stakkels Fisk maatte svømme rundt og rundt og atter rundt; den undersøgte hver Sprække i Tønden, nej, der var ikke en eneste Udvej! Menneskene har det Mundheld: „Det er godt at have sit paa det tørre", men oversat i Fiskenes Sprog maa det lyde: „Det er godt at have sit i det vaade"; og den lille

Aborre var dog glad ved at være i Regnvands-tønden, hvor snæver den saa end var. Paa Landet var Livet alt for tørt; det kunde den ikke udholde. „Var jeg blot bleven hjemme i Aaen," tænkte den, „der var dog allerbedst, lad saa Flynderne og Torskene bo i Havet, de er søvante; gid jeg var hjemme igjen!" Der trak et forfærdeligt Uvejr

op om Natten: Regnen styrtede ned paa Taget og gjennem Vandrenden ned i Tønden til Fisken; der var en Plasken og Brusen, som da den kom gjennem Vandmøllen. Vandet voxede højere og højere i Tønden, til sidst gik det over Randen og væltede strømmevis ud igjen. Aborren lod sig føre med og faldt ned i Rendestenen, der flød over alle Bredder, strømmede ud gjennem Porten og hen ad Gaden som en lille Bæk. Den stakkels Fisk vidste hverken ud eller ind; den holdt sig til det dybe og brugte sine Finner, saa godt den kunde. Pludselig holdt Rendestenen op, Vandet blev dybere og friskere; Aborren vidste slet ikke, hvor den var, den var saa fortumlet og angest, stak ned mod Bunden og borede sig dybt i Dyndet.

„Hvem der?“ raabte Aalen; „kan man ikke have Nattero! Aa! det er dig, Aborre,“ blev den ved, da den saa, hvem det var; „naa, du er da ikke ædt endnu!“

„Hvor er jeg henne, og hvordan er du kommen her?“ spurgte Aborren.

„Her har jeg ligget, siden du gik,“ sagde Aalen; „du kom snart tilbage!“

Aborren havde troet, den var langt borte, og saa var den i den samme Aa, hvor den var voxet op; og nu fortalte den Aalen alle sine Hændelser.

„Der ser du, det er Dannelsen, det kommer an paa!“ sagde Aalen; „man skal være glat og smidig, forstaa at sno sig ud af enhver Vanskelighed, saa kan man komme igjennem Verden!“

Aborren længtes ikke mere efter Havet; den svømmede henrykt mellem de store Vandplanter og Rørene, den havde lært i Regnvandstønden at skjønne paa sit eget Hjem.

Fiskeren.

Bonden pløjer den sorte Jord
og lægger sig trygt til at sove,
mens Guldet op af hans Ager gror;
men Døden følger i hines Spor,
som pløjer den vilde Bove.

Dog Frygt ved Fiskeren ikke af,
hans Liv er i Herrens Hænder;
glad gynger han over sin Faders Grav,
og Skat og Gave det stolte Hav
den fattige Fisker sender.

Paa Stranden hans lave Hytte staar,
og Fattigdom bor der inde;
men naar af Bølgerne Solen gaar,
sit Sejl fra Masten Fiskeren slaar
og flyver for friske Vinde.

Og ofte og tit i den mørke Nat,
naar Bølger og Storme hvine,
han tumles der ude omkring saa forladt,
thi Fare og Død har han Stævne sat
til Kampen for sig og sine.

Men naar om Aftenen Fuglene smaa
Godnat til Blomsterne hvisker,
og du til Hvile saa trygt kan gaa,
send da til ham over Skyerne graa
en Bøn for den fattige Fisker.

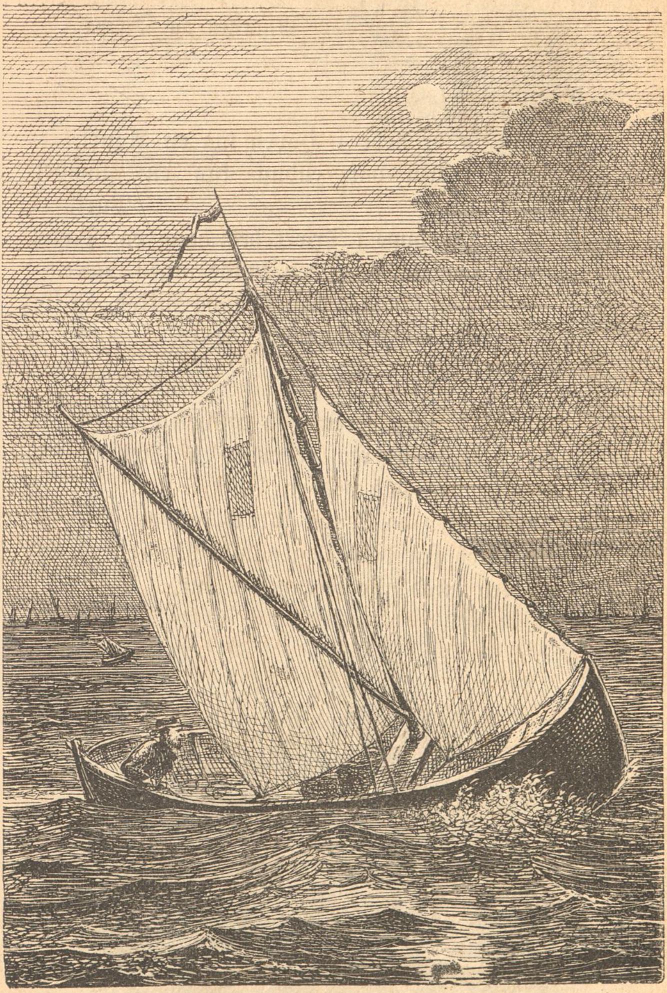

Agurken og Pæren.

Der nede i Haven laa en Agurk,
den var endnu kun en stumpet Purk.
Og oppe i Træet der hang en Pære,
saa sød som den kunde ingen være.
Den saa paa Agurken og nikked og lo,
og saa var de Kjærestefolk, de to.

Da kom der en Dreng, en afskyelig en,
han slyngede Pæren ned med en Sten
og spiste den bag ved en Busk i Løn;
Agurken blev da baade gul og grøn,
den skifted fra den Dag ganske Natur
og blev imod alle Mennesker sur.

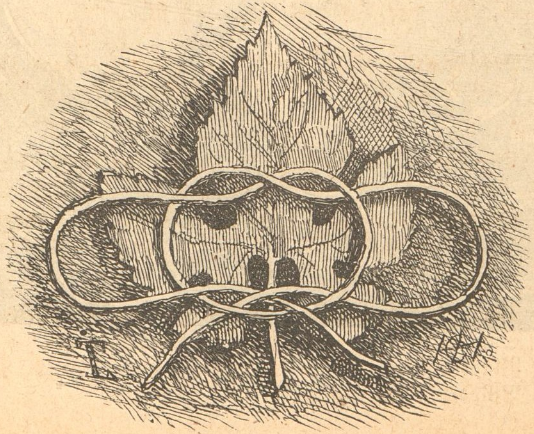

Nr. 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat,** Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve.** — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren,** Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.

— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.

— 21. **Jens Gjedsøes Skat,** af C. A. Thyregod. — **Kulkjælderen** med 16 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 22. **Skjælmen paa Mols,** Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. — **En katolsk Kirkefest,** af Zakarias Nielsen. — **Stenmanden,** et Sagn med 12 Billeder. 10 Øre.

— 23. **Stendyssen,** Fortælling af M. M. med 6 Billeder. 10 Øre.

— 24. **Lige for Lige,** en Historie af Bertel Elmgaard. — **Nord og Syd,** af Plenge. — M. m. Med 12 Billeder. 10 Øre.

— 25. **Vennerne i Store-Mers.** Fortælling af C. Middelboe. — Det almindelige Pindsvin med 5 Billeder. — M. m. 10 Øre.

— 26. **Mette Vognsen,** en Livshistorie af Emanuel Henningsen. — **Den whitehead'ske Torpedo** eller Fisketorpedoen, af W. M. Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 27. **Ungdommelig Kjærlighed,** Fortælling af Mads Hansen. — **Løjerlige Fisk,** ved E. Toepfer, med 10 Billeder. 10 Øre.

— 28. Kartoflen. — Draaben. — Hammeren og Knibtangen. — Drengen med Blomsterne. — Et Familiestykke. — Drengen der solgte Træskeer. — Egen og Hybenranken. — Frisken og Skaden, af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 29. Der er Penge i Lyset. — Drengen paa Kjæpheften. — Smaahistorier. — Trofast. — Orangutangen. — Ved Plankeværket. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Nr. 30. Et Æventyr i et Album. — Støvet og Lyset. — Eddystone. — Pigen og Andemo'er. — Skomagerdrengen. — Et Æventyr under Vandet. — Fiskeren. — Agurken og Pæren. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 31. Æventyret om Ib, som gik til Havet efter sin Hat. — Ræven List. — Kongedatteren i Kulbjærg Klint. — Spillemanden. — Moderen og Drengen. — Stæren og Gjøgen. — Aftensang. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

— 32. Et Æventyr paa Kullen. — Tyveriet. — Helle. — Lille Frida og hendes Kat. — Arresø. — Spillemanden med Harpen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 7 Billeder. 15 Øre.

— 33. Jægerens Æventyr. — Lige for Lige. — Et Billede fra Svejts. — Benvedtræet. — Anna og Duen. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 10 Billeder. 15 Øre.

— 34. Under Linden. — Ole Skjære og Bakkemandens tre Gaver. — Knud og Inger. — Hunden og Spurvene. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 4 Billeder. 15 Øre.

— 35. Æventyret om den lille Rasmus. — Lille Inger og Ulven. — I Kaalhaven. — Hanen og Hønen som skulde til Dyrehavsbakken. — Græshoppen som blev kejserlig Springer. — Tjørnebusken. — Under Æbletræet. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 8 Billeder. 15 Øre.

— 36. Nissens Hue. — Et Billede fra Mainz. — Det skal være ganske bestemt. — Ved Daggry. — Bølgerne. Af P. Hansen Sønderkøge. Med 6 Billeder. 15 Øre.

Husflidsmanden og Kromanden. Fortælling af Knud Skytte. 35 Øre.

N. C. Roms Forlagsforretning,
Kjøbenhavn, V.